

Missatge del Sant Pare Francesc per a la Jornada Missionera Mundial 2025, 06.02.2025

Publiquem a continuació el Missatge del Sant Pare Francesc per a la 99 Jornada Mundial de les Missions que enguany se celebra el diumenge 19 d'octubre de 2025, sobre el tema "Missioners d'esperança entre els pobles":

Missioners d'esperança entre els pobles

Estimats germans i germanes:

Per a la Jornada Mundial de les Missions de l'Any jubilar 2025, el missatge central del qual és l'esperança (cf. Butlla *Spes non confudit*, 1), he triat aquest lema: "Missioners d'esperança entre els pobles", que recorda a cada cristià i a l'Església, comunitat de batejats, la vocació fonamental a ser missatgers i constructors de l'esperança, seguint les petjades de Crist. Els desitjo a tots que visquin un temps de gràcia amb el Déu fidel que ens ha regenerat en Crist ressuscitat «per a una esperança viva» (cf. 1 P 1,3-4); alhora que volgués recordar-los alguns aspectes rellevants de la identitat missionera cristiana, a fi que puguem deixar-nos guiar per l'Esperit de Déu i cremar de sant zel per a iniciar una nova etapa evangelitzadora de l'Església, enviada a revifar l'esperança en un món ple d'ombres (cf. Carta enc. *Fratelli tutti*, 9-55).

1. Després de les petjades de Crist la nostra esperança

Celebrant el primer Jubileu ordinari del Tercer mil·lenni, després del Jubileu de l'any dos mil, mantinguem la mirada orientada cap a Crist, el centre de la història, que «és el mateix ahir i avui, i ho serà per sempre» (Hebreus 13,8). Ell, en la sinagoga de Natzaret, va declarar el compliment de l'Escriptura en el "avui" de la seva presència històrica. D'aquesta manera, es va revelar com l'enviat del Pare amb la unció de l'Esperit Sant per a portar la Bona Notícia del Regne de Déu i inaugurar «un any de gràcia del Senyor» per a tota la humanitat (cf. Lc 4,16-21).

En aquest místic "avui", que perdura fins a la fi del món, Crist és el compliment de la salvació per a tots, particularment per a aquells que Déu és l'esperança. Ell, en la seva vida terrestre, «va passar fent el bé i curant a tots» del mal i del Maligne (cf. Fets 10,38), retornant l'esperança en Déu als necessitats i al poble. A més, va experimentar totes

les fragilitats humanes, excepte la del pecat, passant també moments crítics, que podien conduir a la desesperació, com en l'agonia del *Getsemaní i en la creu. Però Jesús encomanava tot a Déu Pare, obeint amb plena confiança al seu pla salvífic per a la humanitat, pla de pau per a un futur ple d'esperança (cf. Jeremies 29,11). D'aquesta manera, es va convertir en el diví Missioner de l'esperança, model suprem de tots aquells que, al llarg dels segles, porten endavant la missió rebuda de Déu, fins i tot en les proves extremes.

El Senyor Jesús continua el seu ministeri d'esperança per a la humanitat per mitjà dels seus deixebles, enviats a tots els pobles i acompanyats místicament per Ell; també avui continua inclinant-se davant cada persona pobre, afligida, desesperada i oprimida pel mal, per a vessar sobre les seves ferides «l'oli del consol i el vi de l'esperança» (Prefaci "Jesús, bon samarità"). Obedient al seu Senyor i Mestre, i amb el seu mateix esperit de servei, l'Església, comunitat dels deixebles-missioners de Crist, amplia aquesta missió oferint la vida per tots enmig de d'aquest món. L'Església, fins i tot havent d'afrontar, d'una banda, persecucions, tribulacions i dificultats, i, d'altra banda, les seves pròpies imperfeccions i caigudes, a causa de les fragilitats dels seus membres, està impulsada constantment per l'amor de Crist a avançar de la mà a Ell en aquest camí missioner i a acollir, com Ell i amb Ell, el clam de la humanitat; més encara, el plor de tota criatura, en espera de la redempció definitiva. Aquesta és l'Església que el Senyor crida des de sempre i per sempre a seguir les seves petjades; «no una Església estàtica, [sinó] una Església missionera, que camina amb el Senyor pels camins d'aquest món» (Homilia en la Santa Missa en finalitzar l'Assemblea general ordinària del Sínode dels Bisbes, 27 octubre 2024).

Per això, també nosaltres hem de sentir-nos inspirats a posar-nos en camí després de les petjades del Senyor Jesús per a ser, amb Ell i en Ell, signes i missatgers d'esperança per a tots, en cada lloc i circumstància que Déu ens concedeix viure. Que tots els batejats, deixebles-missioners de Crist, facin resplendir la pròpia esperança en cada racó de la terra!

2. Els cristians, portadors i constructors d'esperança entre els pobles

Seguint a Crist, els cristians estan cridats a transmetre la Bona Notícia compartint les condicions de vida de les persones que troben pel camí, sent així portadors i constructors d'esperança. Perquè, en efecte, «els gojos i les esperances, les tristeses i les angoixes dels homes del nostre temps, sobretot dels pobres i dels que sofreixen, són alhora gojos i esperances, tristeses i angoixes dels deixebles de Crist. Res hi ha veritablement humà que no trobi ressò en el seu cor» (Gaudium et spes, 1).

Aquesta cèlebre afirmació del Concili Vaticà II, que expressa el sentir i l'estil de les comunitats cristianes de tots els temps, continua inspirant als seus membres i els ajuda a caminar amb els seus germans i germanes en el món. Penso particularment en vostès, missioners i missioneres *ad gentes, que, seguint la crida divina, han anat a altres nacions per a donar a conèixer l'amor de Déu en Crist. Gràcies de tot cor! Les seves vides són una resposta concreta a la tasca encomanada de Crist ressuscitat, que ha enviat als seus deixebles a evangelitzar a tots els pobles (cf. Mt 28,18-20). D'aquest mode, vostès assenyalen la vocació universal dels batejats a ser, amb la força de l'Esperit Sant i el compromís quotidià, entre els pobles, missioners d'aquesta gran esperança que ens concedeix Jesús, el Senyor.

L'horitzó d'aquesta esperança va més enllà de les realitats mundanes passatgeres i s'obre a les divines. En efecte, com recordava sant Pau VI, la salvació en Crist, que l'Església ofereix a tots com a do de la misericòrdia de Déu, no és només «immanent, a mesura de les necessitats materials o fins i tot espirituals que [...] s'identifiquen totalment amb els desitjos, les esperances, els assumptes i les lluites temporals, sinó una salvació que desborda tots aquests límits per a realitzar-se en una comunió amb l'únic Absolut Déu, salvació transcendent, escatològica, que comença certament en aquesta vida, però que té el seu compliment en l'eternitat» (*Exhort. ap. Evangelii nuntiandi, 27).

Animades per una esperança tan gran, les comunitats cristianes poden ser signes d'una nova humanitat en un món que, en les zones més "desenvolupades", mostra símptomes greus de crisi de l'Esser Humà: un sentiment generalitzat de desorientació, solitud i abandó dels ancians; dificultat per a estar disponibles a ajudar als qui ens envolten. En les nacions més avançades tecnològicament, està decaient la proximitat; estem tots interconnectats, però no estem en relació. Tot plegat i les ambicions fan que estiguem centrats en nosaltres mateixos i siguem incapaços de ser altruistes. L'Evangelí, viscut en la comunitat, pot convertir-nos en una humanitat íntegra, sana, redimida.

Per tant, renovo la invitació a realitzar les obres indicades en la Butlla de convocatòria del Jubileu (nn. 7-15), amb particular atenció als més pobres i febles, als malalts, als ancians, als exclosos de la societat materialista i consumista. I a fer-ho com ho faria Déu: amb proximitat, compassió i tendresa, cuidant la relació personal amb els germans i les germanes en cadascuna de les situacions viscudes (cf. Exhort. ap. Evangelii gaudium, 127-128). Moltes vegades, seran ells els qui ens ensenyaran a viure amb esperança. I a través del contacte personal podrem transmetre l'amor compassiu del Senyor. Experimentarem que «el Cor de Crist [...] és el nucli vivent del primer anunci» (Carta enc. Dilexit ens, 32). Bevent d'aquesta font, l'esperança rebuda de Déu

es pot oferir amb senzillesa (cf. 1 P 1,21), portant als altres el mateix consol amb el qual nosaltres hem estat consolats per Déu (cf. 2 Co 1,3-4). En el Cor humà i diví de Jesús, Déu vol parlar al cor de cada persona, atraient a tots amb el seu amor. «Nosaltres hem estat enviats per a continuar aquesta missió: ser signe del Cor de Crist i de l'amor del Pare, abraçant al món sencer» (Discurs als participants en l'Assemblea General de les Obres Missionals Pontifícies, 3 juny 2023).

3. Renovar la missió de l'esperança

Avui, davant la urgència de la missió de l'esperança, els deixebles de Crist estan cridats en primer lloc a formar-se, per a ser "artesans" d'esperança i restauradors d'una humanitat distreta i infeliç.

Per a això, és necessari renovar en nosaltres l'espiritualitat pasqual, que vivim en cada celebració eucarística i sobretot en el Tridu Pasqual, centre i cim de l'any litúrgic. Hem estat batejats en la mort i resurrecció redemptora de Crist, en la Pasqua del Senyor, que marca l'eterna primavera de la història. Som llavors "gent de primavera", amb una mirada sempre plena d'esperança per a compartir amb tots, perquè en Crist «creiem i sabem que la mort i l'odi no són les últimes paraules» sobre l'existència humana (cf. Catequesi, 23 agost 2017). Per això, dels misteris pasquals, que s'actualitzen en les celebracions litúrgiques i en els sagraments, rebem contínuament la força de l'Esperit Sant amb la determinació i la paciència per a treballar en el vast camp de l'evangelització del món. «Crist ressuscitat i gloriós és la font profunda de la nostra esperança, i no ens faltará la seva ajuda per a complir la missió que ens encomana» (Exhort. ap. Evangelii gaudium, 275). En Ell vivim i testimoniem aquesta santa esperança que és "un do i una tasca per a cada cristià" (cf. La speranza è una llueix nella notte, Ciutat del Vaticà 2024, 7).

Els missioners d'esperança són homes i dones d'oració, perquè "la persona que espera és una persona que prega", com deia el venerable cardenal Van Thuan, que va mantenir viva l'esperança en la llarga tribulació de la presó gràcies a la força que rebia de l'oració perseverant i de l'Eucaristia (cf. F.X. Nguyen Van Thuan, Il cammino della speranza, Roma 2001, n. 963). No oblidem que resar és la primera acció missionera i, al mateix temps, «la primera força de l'esperança» (Catequesi, 20 maig 2020).

Per això, renovem la missió de l'esperança començant per l'oració, sobretot la que es fa amb la Paraula de Déu i particularment amb els Salms, que són una gran simfonia d'oració el compositor de la qual és l'Esperit Sant (cf. Catequesi, 19 juny 2024). Els Salms ens eduquen per a esperar en les adversitats, per a trobar els signes d'esperança

i tenir el constant desig “missioner” que Déu sigui lloat per tots els pobles (cf. Sal 41,12; 67,4). Resant mantenim encesa la flama de l'esperança que Déu va encendre en nosaltres, perquè es converteixi en una gran foguera, que il·lumini i proporcioni escalfor a tots els que estan al voltant, també amb accions i gestos concrets inspirats per aquesta mateixa oració.

Finalment, l'evangelització és sempre un procés comunitari, com l'esperança cristiana (cf. Benet XVI, Carta enc. Spe salvi, 14). Aquest procés no acaba amb el primer anunci i el baptisme, sinó que continua amb la construcció de les comunitats cristianes a través de l'acompanyament de cada batejat pel camí de l'Evangelí. En la societat moderna, la pertinença a l'Església no és mai una realitat adquirida d'una vegada per sempre. Per això, l'acció missionera de transmetre i formar una fe madura en Crist és «el paradigma de tota obra de l'Església» (*Exhort. ap. Evangelii gaudium, 15), una obra que requereix comunió d'oració i d'acció. Continuo insistint sobre aquesta sinodalitat missionera de l'Església, com també sobre el servei de les Obres Missionals Pontifícies a promoure la responsabilitat missionera dels batejats i sostenir a les noves Esglésies particulars. I els demano a tots vostès —nens, joves, adults, ancians—, a participar activament en la comuna missió evangelitzadora amb el testimoniatge de les seves vides i amb l'oració, amb els seus sacrificis i la seva generositat. Per això, gràcies de cor!

Benvolgudes germanes i benvolguts germans, traslladem a Maria, Mare de Jesucrist, la nostra esperança. A Ella li confiem aquest desig per al Jubileu i per als anys futurs: «Que la llum de l'esperança cristiana pugui arribar a totes les persones, com a missatge de l'amor de Déu que es dirigeix a tots. I que l'Església sigui testimoni fidel d'aquest anunci a tot arreu del món» (Butlla Spes non confundit, 6).

Roma, Sant Joan de Letrà, 25 de gener de 2025, festa de la Conversió de l'apòstol sant Pau.